

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni

Wydział I Cywilny – Sekcja d.s. rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

Protokolant: sekr. Magdalena Czapiewska

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2017 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa: **B. (...) N. (...) w G.**

przeciwko: **A. R.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda B. (...) N. (...) w G. na rzecz pozwanego A. R. kwotę 617 zł (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód B. (...) z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego A. R. kwoty 3.813,91 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku od dnia wniesienia pozwu oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

Uzasadniając swoje żądanie podał, że w księgach powodowego funduszu na dzień 19 września 2015 r. widniało zadłużenie pozwanego wynikające z umowy kredytu gotówkowego z dnia 28 września 2007 r. w kwocie: 2.110,75 zł - kapitał, 1.517,12 zł - odsetki, 186,04 zł - koszty. Powód podał też, że na mocy postanowień tej umowy jest uprawniony do naliczania w swoich księgach odsetek w wysokości objętej żądaniem pozwu oraz pozwany nie uiścił na jego rzecz żądanej kwoty.

Wydany w sprawie nakaz zapłaty pozwany zaskarżył w całości w terminie, podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem oraz zarzut braku umocowania pełnomocnika powoda, a także kwestionując okoliczność zawarcia umowy kredytu gotówkowego w dniu 28 września 2007 r. Zarzucił też, że z uwagi na brak przedstawienia przez powoda kompletnej umowy sprzedaży wierzytelności zawartej z bankiem, a w szczególności załącznika zawierającego określenie nabytej przez powoda wierzytelności - nie jest możliwe ustalenie czy wierzytelność dochodzona pozwem od pozwanego była objęta umową sprzedaży wierzytelności. Dodał również, że sam wyciąg z ksiąg powoda, jako sporządzony wyłącznie przez niego, nie zawiera podpisów stron umowy sprzedaży.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podał (k. 65-71), że w dniu 28 września 2017 roku pozwany zawarł z L. bank SA umowę pożyczki gotówkowej w (...) oraz z dniem 23 września 2011 roku L. bank SA zmienił nazwę na (...) Bank (...)

SA. Podał też, że z uwagi, że pozwany nie swoich zobowiązań, poprzedni wierzyciel wypowiedział pozwanemu zawartą z nim umowę (roszczenie stało się wymagalne z dniem 28 września 2011 r.) i wezwał go do spłaty zaległych należności. W dalszej kolejności z uwagi na brak spłaty zadłużenia poprzedni wierzyciel wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny i wszczął na jego podstawie postępowanie egzekucyjne postępowanie prowadzone pod sygn. KM 107/13, które jednak nie doprowadziło do spłaty zadłużenia i zostało umorzone ze względu na bezskuteczność prowadzonej egzekucji. Powód wskazał również, że o nabyciu przez niego w dniu 31 marca 2014 r. na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności zawartej z (...) Bank (...) SA we W. pozwany został poinformowany pisemnie. powód podał nadto, iż załącznik wskazany przez niego jako wyciąg z załącznika do tej umowy stanowi kopię wycinka dokumentu, który powód posiada w kopii jednak ze względu na ochronę danych osobowych pozostałych dłużników wydane w załączniku nie są uprawnione do przedłożenia całego dokumentu załącznika natomiast wyciąg z załącznika nie odzwierciedla całego dokumentu, a zatem nie może zostać poświadczony za zgodność z oryginałem.

Powód podał także, iż uzyskał od poprzedniego wierzyciela informację, że na poczet zadłużenia pozwany dokonał wpłaty łącznej wysokości 31 950 zł, w ten sposób, że w co miesiąc w okresie od października 2007 roku do stycznia 2011 roku włącznie wpłacał kwoty po 710 zł oraz że po tym okresie dokonał jeszcze czterech wpłat po 710 zł w miesiącu: maju, czerwcu, sierpniu, wrześniu i październiku 2011 roku. Wyjaśnił też, że łączne zadłużenie pozwanego na dzień wniesienia pozwu obrazuje wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, a na kwotę odsetek wskazanych w tym wyciągu składa się suma wszystkich odsetek naliczonych przez bank przed dniem cesji wierzytelności oraz suma odsetek naliczonych przez powoda od dnia cesji wierzytelności do dnia wystawienia wyciągu (tzw. odsetki dynamiczne best), natomiast na kwotę kosztów wskazaną w wyciągu składają się wszystkie koszty naliczone przez bank od dnia cesji wierzytelności na fundusz - pozwany wyraził bowiem zgodę na ponoszenie tych kosztów w umowie, a powód nabył te koszty od poprzedniego wierzyciela.

Powód zaprzeczył również, by roszczenie przez niego dochodzone było przedawnione, albowiem przed upływem okresu przedawnienia nastąpiło nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu co nastąpiło w dniu 20 listopada 2012 roku, została też wszczęta w roku 2012 egzekucja, która została umorzona postanowieniem komornika sądowego z dnia 27 maja 2013 roku. w, a nadto po w podniósł, iż fakt zawarcia umowy z bankiem wynika z treści zawiadomienia przez powoda, jako dowód w sprawie, umowy, zaś na dowód istnienia i cesji wierzytelności powód złożył do akt sprawy i pełną dokumentację wierzytelności nadto wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu stanowi wyjątkowo jednoznaczne potwierdzenie faktu zaksięgowania danej wierzytelności, a tym samym ewidentny dowód jej nabycia.

Na rozprawie w dniu 13 stycznia i 17 marca 2017 roku pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko zarówno w zakresie zarzutu przedawnienia roszczenia, podnosząc iż wbrew stanowisku powoda bieg przedawnienia nie został kilkukrotnie przerywany, gdyż w rzeczywistości między datą zawarcia umowy pożyczki, a wystawieniem (...) minęło prawie 5 lat, a pozwany początek biegu przedawnienia pozwany liczy od daty zawarcia pożyczki, gdyż przeczy by wpłaty, o których mowa w odpowiedzi na sprzeciwy zostały przez pozwanego dokonane. Podtrzymał również zarzut braku legitymacji czynnej powoda podnosząc, iż fakt umieszczenia danych o wierzytelności w księgach rachunkowych powoda nie przesądza o nabyciu przez niego danej wierzytelności.

Wobec treści art. 505¹ kpc niniejsza sprawa rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 września 2007 r. na podstawie umowy o nr (...) pozwany zawarł z (...) Bankiem S.A. z siedzibą we W. umowę pożyczki gotówkowej w wysokości 30.529,24 zł na okres od dnia 28 września 2007 r. do dnia 28 września 2011 r. włącznie. Wysokość każdej z 48 miesięcznych raty wynosiła 710 zł, pozwany obowiązany był je wpłacać do 28-go dnia każdego kolejnego miesiąca.

Oprocentowanie pożyczki było stałe i wynosiło 5,5% w skali roku. W treści umowy zostało bowiem także określone, że pożyczkobiorca otrzymuje do dyspozycji sumę 24.780,81 zł oraz że kwota naliczonych odsetek umownych od

udzielonej pożyczki wynosi 3.550,75 zł, prowizji 619,52 zł, zaś koszt ochrony ubezpieczeniowej 5.128,91 zł. Całkowity koszt pożyczki wynosił 9.299,19 zł.

W dniu 12 kwietnia 2012 r., z uwagi na niewywiązywanie się przez pozwanego z warunków tej umowy, tj. terminowej spłaty comiesięcznych rat bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, w którym stwierdził, że wysokość zadłużenia, wynikającego z zobowiązania dłużnika A. R. z umowy o wyżej opisaną pożyczkę gotówkową na datę wystawienia wyciągu wynosi 2.732,46 zł, w tym należność główna 2.110,75 zł, odsetki za okres od dnia 28 września 2007 r. do dnia wystawienia wyciągu 546,71 zł oraz należne koszty, opłaty i prowizje 75 zł. W treści tytułu bank wskazał także, że zastrzeżone w umowie odsetki od zadłużenia przeterminowanego wynoszą 4-krotność odsetek lombardowych NBP w skali roku.

W dniu 20 listopada 2012 r. postanowieniem Sądu Rejonowego w Gdyni wydanym w sprawie o sygn. akt VII Co 5345/12 wyżej opisanemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu została nadana klauzula wykonalności.

dowód: odpis umowy o pożyczkę gotówkową nr (...); bte; odpis wniosku; postanowienie SR w Gdyni z dnia 20.11.2012 r. - akta VII Co 5345/12 Sądu Rejonowego w Gdyni

W dniu 23 września 2011 roku L. bank SA zmienił nazwę na (...) Bank (...) SA.

okoliczność bezsporna

Pismem z dnia 28 grudnia 2012 r. (...) Bank (...) S.A. zwrócił się do Komornika Sądowego przy SR w Słupsku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w oparciu opisany wyżej bankowy tytuł egzekucyjny, zaopatrzone w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie o sygn. akt VII Co 5345/12.

Egzekucja prowadzona pod sygn. akt KM 107/13 postanowieniem komornika z dnia 27 maja 2013 r. została umorzona wobec jej bezskuteczności.

dowód: wniosek o wszczęcie egzekucji, postanowienie o umorzeniu egzekucji - k. 1 i 31 akt KM 107/13 Komornika Sądowego K. S. przy SR w Słupsku

W dniu 28 października 2016 r. pracownik powodowego funduszu zajmujący stanowiska asystenta ds. sądowych wygenerował przedstawione w formie tabeli zestawienie dotyczące kredytobiorcy A. R. dotyczące nr umowy (...), w której przy dacie 31 marca 2014 r. wskazano kapitał 2.010,75 zł, odsetki umowne bankowe 19,25 zł, odsetki karne bankowe 1.101,34 zł, koszty windykacji banku 75 zł, koszty sądowe i egzekucyjne banku 111,04 zł - razem 3.416,38 zł, w opisie wskazano: Cesja 1; ponadto przy dacie 16 września 2015 r. wskazano te same liczby i opisy, a nadto - odsetki dynamiczne B. 397,53 zł 53 - razem 3.813,91 zł, co stanowiło (...).

W sporządzonym 11 października 2016 r. piśmie młodszego specjalisty ds. Sądowych opatrzonym nagłówkiem: "wyciąg z załącznika nr 5 - (Wykazu wierzytelności), do umowy przelewu wierzytelności z dnia 31 marca 2014 r. zawartej pomiędzy (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. a B. (...) N. (...) z siedzibą w G." - także przedstawionym w formie tabeli - zostały zawarte dane dotyczące w opisanej wyżej pożyczki gotówkowej jak też dane pozwanego i okoliczności postępowania egzekucyjnego.

dowód: tabela - k. 90, pismo z dnia 11.10.2016 r. - k. 108-109

W dniu 16 września 2015 r. został przez powoda wygenerowany wyciąg z ksiąg rachunkowych powodowego funduszu, w treści którego wskazano, że w dniu 31 marca 2014 r. miała miejsce operacja nabycia wierzytelności z udziałem (...) S.A. w postaci cesji wierzytelności z umowy kredytu gotówkowego z dnia 28 września 2007 r. dłużnika: A. R., zamieszkałego w G. przy ul. (...) oraz że kwota wymagalnej należności wynosi 3.813,91 zł. W wyciągu tym wskazano także, że kwota wymagalnej wysokości to 5.852,24 zł, na którą składa się: kapitał - 2.110,75 zł, odsetki -1.517,12 zł i koszty - 186,04 zł.

dowód: wyciąg - k. 5

Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 6 października 2015 r.

dowód: prezentata sądowa - k. 3

Sąd zważył, co następuje:

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd oparł się na treści wyżej wymienionych dokumentów prywatnych, albowiem dokumenty te zostały złożone w oryginałach, zaś ostatecznie sama ich treść - w przeciwieństwie do ustalenia skutków z nich wynikających - nie była przez strony kwestionowana. Sąd miał bowiem na względzie, iż jakkolwiek bowiem pierwotnie pozwany poza zarzutem przedawnienia oraz braku czynnej legitymacji procesowej powoda zarzucał brak zawarcia przez niego umowy pożyczki w roku 2007 r. z L. Bankiem, to jednak ostatecznie zarzutu tego nie podtrzymywał. Tym niemniej okoliczność ta, w ocenie Sądu, została w sposób wystarczający wykazana przez powoda poprzez zgłoszony dowód z treści oryginału umowy pożyczki gotówkowej znajdującej się w aktach sprawy VII Co 5345/12 tutejszego Sądu. Pozwany zaś nie wykazał (nie prowadził bowiem nawet w tym zakresie postępowania dowodowego), aby podpis znajdujący się pod tą umową od niego nie pochodził. Ciężar dowodu w tym zakresie obciążał zaś pozwanego, z uwagi na regulację zdania pierwszego art. 253 kpc, który stanowi, iż jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić.

Pomimo takiego stanu rzeczy przedmiotowe powództwo, w ocenie Sądu, podlegało oddaleniu z uwagi na nie wykazanie przez powoda okoliczności skutecznego nabycia w drodze cesji wierzytelności przysługującej bankowi względem powoda.

Rozstrzygając w powyższy sposób Sąd miał na względzie, iż pomimo zgłoszonego przez stronę pozwaną już na etapie sprzeciwu zarzutu w tym zakresie - konsekwentnie podtrzymywanego i uzupełnianego w toku postępowania - powód z sobie tylko wiadomych przyczyn nie zdecydował się na przedłożenie (poza sporządzonym przez siebie wyciągiem z umowy cesji wygenerowanego w postaci opisanej wyżej tabeli) ani oryginalnej treści umowy cesji, stanowiącej wg jego twierdzeń materialną podstawę nabycia dochodzonej pozwem wierzytelności, ani też podpisanego przez strony tej umowy załącznika, z którego wynikałoby, iż rzeczywiście wierzytelność wynikająca z pożyczki gotówkowej udzielonej pozwanemu w roku 2007 r. była przedmiotem omawianej umowy cesji.

Dowodu tej okoliczności, zdaniem Sądu, nie stanowił ani sporządzony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, ani samodzielnie wygenerowane i sporządzone przez jego pracowników zestawienia dwóch tabel. Były to bowiem dokumenty sporządzone przez powoda i jakkolwiek niewątpliwie stanowiły dowód jego przekonania o nabyciu od banku przedmiotowej wierzytelności, to jednak dowodu na to, że cesja taka była skuteczna, ani że obejmowała w rzeczywistości tę konkretną wierzytelność stanowić nie mogły. W tym celu, w świetle zarzutów strony pozwanej, która konsekwentnie zarzucała stronie powodowej brak legitymacji czynnej w niniejszym procesie, z uwagi na niewykazanie skuteczności nabycia wskazanej w pozwie wierzytelności, powód obowiązany był przedstawić oryginał lub należycie poświadczony odpis umowy cesji oraz wszystkie jej załączniki - zawierające podpisy osób reprezentujących obie jej strony wraz z kompletem dokumentów wykazujących, iż oświadczenia woli podmiotów ją zawierających zostały złożone w ich imieniu przez należycie do tego uprawnione i umocowane osoby. Należało bowiem mieć na uwadze, iż nawet przekonanie obu stron umowy, co do okoliczności i skuteczności jej zawarcia nie jest równoznaczne z faktycznym stanem rzeczy. Stąd też, jako nie wpływające na ocenę Sądu zostały uznane przedstawione przez powoda, a kierowane do pozwanego kopie dokumentów znajdujących się na kartach 87, 88 i 97 akt sprawy, w których dwóch pierwszych powód powoływał się na zawartą z bankiem umowę sprzedaży wierzytelności, zaś trzecia stanowiła kopia treści zawiadomienia pozwanego przez zbywcę o przelewie wierzytelności. Przy czym podnieść należy, że dokumenty te i tak zostały złożone jedynie w formie kserokopii. Niepoświadczona kserokopia (z uwagi na brak na niej podpisu) nie jest zaś pisemnym dokumentem, zaś pismo, które nie może być uznane za taki dokument, nie może być też podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 kpc. Odmienne ujęcie tego zagadnienia prowadziło do

obejścia przepisów o dowodzie z pisemnego dokumentu, szczególnie że środki dowodowe wymienione w art. 308 kpc ustawodawca zaliczył do „przrzędów utrwalających albo przenoszących obrazy lub dźwięki”. Oznacza to, że środki te, w tym także fotokopie, mają przedstawiać rzeczywistość poprzez zawarte w nich obrazy lub dźwięki, a nie przez opisy wyrażane pismem (por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 14 lutego 2007 r., II CSK 401/06). Posłużenie się niepotwierdzoną kserokopią jako środkiem mającym posłużyć ustaleniu treści pisemnego dokumentu uznać należy za dopuszczalne tylko wówczas, kiedy z przyczyn faktycznych uzyskanie dostępu do oryginału lub wypisu lub odpisu funkcjonującego na prawach oryginału nie jest możliwe dla strony, a także dla sądu. Wówczas nie zachodzi niebezpieczeństwo obejścia przepisów o prowadzeniu dowodu z dokumentów (por. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 26 listopada 2014 r., III CSK 254/13). Okoliczność taka nie miała jednakże miejsca w niniejszej sprawie, skoro powód na te okoliczności się nawet nie powoływał. Jednocześnie brak było jakichkolwiek podstaw do uznania tych kserokopii za formę dokumentową, o jakiej mowa w art. 77² kc, albowiem przepisy wprowadzające tę formę czynności prawnych zostały wprowadzone do kodeksu cywilnego dopiero z dniem 8 września 2016 r.

Dowodu skutecznego zwarcia umowy przelewu dochodzonej pozwem wierzytelności, w ocenie Sądu, nie stanowił też sam wyciąg z ksiąg rachunkowych powodowego funduszu, który jakkolwiek zgodnie z obowiązującym aktualnie brzmieniem art. 194 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 1896) co do zasady posiada moc prawną dokumentu urzędowego oraz stanowi podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych, to jednak od 20 lipca 2013 r. jego moc prawna jako dokumentu urzędowego nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym. Obecne brzmienie powołanego przepisu jest wynikiem dostosowania systemu prawa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 r., sygn. akt P 1/10, w którym Trybunał Konstytucyjny uznał art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, za niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483 ze zm.) oraz za zgodny z art. 20 Konstytucji. W związku z powyższym aktualnie, w przedmiotowej sprawie, wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mógł być traktowany wyłącznie jako dokument prywatny (art. 245 kpc).

Przy czym, nie powinno budzić wątpliwości, iż bez względu na moc dowodową wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu, wyciąg ten nie mógł zawierać innych danych ponad te, które ujawniane są w samych księgach rachunkowych według przepisów ustawy z 1994 r. o rachunkowości i przepisów wykonawczych do tej ustawy, a same te powinny odzwierciedlać okoliczności zdarzeń mających miejsce w rzeczywistości, w konsekwencji czego dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu oraz wyciągu z tych ksiąg powinny i mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowią one jednak dowodu na skuteczność dokonania cesji danej wierzytelności oraz istnienia i wysokości danej wierzytelności.

W odniesieniu natomiast omawianego wyciągu, jako dokumentu prywatnego Sąd przyjął, iż stanowi on jedynie dowód tego, że określone osoby złożyły oświadczenie w nich zawarte. Jego autentyczność nie budziła bowiem wątpliwości Sądu. Natomiast prawdziwość tych oświadczeń, co do ich zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy nie została przez powoda wykazana, mimo iż jego moc została przez pozwanego zakwestionowana, a dokument prywatny nie korzysta domniemania prawdziwości zawartych w nim oświadczeń.

Z uwagi na powyższe Sąd uznał, iż powód uchybił jednej z podstawowych zasad postępowania cywilnego określonej w dyspozycji art. 6 kc, a mianowicie obowiązkwowi udowadniania faktów i twierdzeń przez stronę wywodzącą z tychże faktów skutki prawne.

W tym stanie rzeczy powództwo, z uwagi na brak wykazania skutecznego nabycia wierzytelności wynikającej z zawartej przez pozwanego w dniu 28 września 2007 r. na podstawie umowy pożyczki gotówkowej o nr (...) zostało oddalone w pkt. I wyroku w oparciu o przepis art. 6 kc a contrario w zw. z art. 509 § 1 i 2 kc a contrario.

Powyższe czyniło zbędnym dokonanie przez rozważań w przedmiocie ustalenia przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem, jak też wykazania jego wysokości. Stąd jedynie na marginesie wskazać należy, że w ocenie Sądu brak było podstaw do twierdzenia, iż roszczenie to - gdyby powód wykazał, iż przysługiwała mu legitymacja czynna w procesie - było roszczeniem przedawnionym, skoro nawet pomiędzy datą wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank - co nastąpiło w grudniu 2012 r., a datą do której obowiązywała go umowa z pozwanym, tj. 28 listopada 2011 r. (w aktach brak było dowodu na to, by została ona wcześniej wypowiedziana) upłynął zaledwie rok, co oznaczałoby że do czasu wszczęcia postępowania egzekucyjnego (pomijając już nawet całą etap procedury nadania bte klauzuli wykonalności przez Sąd) nie było przedawnionych - z uwagi na określone w umowie terminy wymagalności poszczególnych rat - ponad dwadzieścia ostatnich rat, z których każda wynosiła przecież po 710 zł, co zdecydowanie przewyższało wysokość należności dochodzonej pozwem. Niewątpliwie zaś wszczęcie postępowania egzekucyjnego przez bank skutkowało przerwaniem biegu przedawnienia o zapłatę roszczeń majątkowych wynikających z tej umowy - vide art. 123 pkt. 1 kc), zaś okres czasu pomiędzy tą datą, a datą wystąpienia z przedmiotowym powództwem wyniósł niecałe trzy lata.

W pkt. II wyroku powód, jako strona przegrywająca, został obciążony w całości powstałymi w sprawie kosztami procesu, o czym orzeczono na mocy art. 98 kpc w zw. z art. 108 kpc. Na zasądzone od powoda na rzecz pozwanego koszty procesu składał się zwrot kosztów zastępstwa procesowego pozwanego oraz zwrot wydatków w postaci uiszczonej opłaty skarbowej od złożonego do akt sprawy dokumentu pełnomocnictwa procesowego. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego ustalono zgodnie z brzmieniem §6 pkt. 3 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu w brzemieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu w niniejszej sprawie (rok 2015).